

Arrest

nr. 70 696 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid
2. de stad Mechelen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en LUCAS HABA verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat U. BEUSELINCK, die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 januari 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 27 april 2011 werd er ten aanzien van verzoeker door het betrokken gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten getroffen aangezien verzoeker de gevraagde stukken niet had ingediend.

1.3. Op niet nader bepaalde datum diende verzoeker via de gemeente verscheidene stukken in ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

1.4. Op 24 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 28 juni 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 24.01.2011 door (M., D.) geboren te Fota, op 18.06.1961 van Nederland nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende (art 50 § 2-1° en 3° van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene diende op 24.01.2011 een aanvraag van verklaring tot inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art40 §4-1° van de wet van 15.12.1980). Gezien betrokkene geen enkel van de voorziene documenten had voorgelegd binnen de voorziene termijn werd hem op 27.04.2011 door de gemeente een bijlage 20 zonder bevel betekend. Hierdoor werd hem een extra maand gegeven alsnog de vereiste documenten voor te leggen.

Betrokkene legde vervolgens volgende documenten voor een interimovereenkomst dd. 13.04.2011, inschrijving Syntra voor het volgen van een opleiding, uitnodiging mondeling examen Syntra, openstaande vacatures, aanwezigheidsattest RVA dd. 31.03.2011 en 29.04.2011, uitnodiging VDAB dd. 11.02.2011, doorverwijzingskaart VDAB dd. 11.02.2011, inschrijvingsbewijs VDAB dd. 24.01.2011, een intentieverklaring interim dd. 31.01.2011 en een overeenkomst voor arbeidsmarktgerichte opleiding dd. 28.03.2011. Betrokkene voegde daar op 20.06.2010 nog een bundel documenten aan toe, daterend van midden 2004 waaruit blijkt dat hij toen uitkering kreeg in Nederland op basis van de 'Algemene bijstandswet'.

De door betrokkene voorgelegde documenten kunnen niet overtuigen dat hij een reële kans maakt om binnen afzienbare tijd aangeworven te worden. Integendeel, in een tijdspanne van bijna 5 maanden heeft betrokkene slechts 1 dag gewerkt Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige positieve reactie heeft gekregen van een potentiële werkgever waarbij betrokkene op gesprek mag voor een sollicitaties, betrokkene een goed aanwervingsgesprek heeft gehad met een werkgever, betrokkene eventueel op proef aan de slag kan, edm. Waarom betrokkene op 20.06.2011 nog bijkomende documenten voorlegde die dateren van 2004 is niet helemaal duidelijk Mogelijks wil hij er mee aantonen dat hij toen een uitkering kreeg overeenkomstig de 'Algemene bijstandswet' maar tot 1.08.2005 werd vrijgesteld van beschikbaarheid op de arbeidsmarkt wegens medische problemen en hij tengevolge van die situatie heden nog steeds moeilijkheden heeft om werk te vinden. Daarmee bevestigt betrokkene dus impliciet dat er inderdaad een problematiek waardoor hij het moeilijk heeft op de Belgische arbeidsmarkt Dit verklaart misschien wel gedeeltelijk betrokkenes persoonlijke situatie, maar is zeker geen bewijs van een reële kans op tewerkstelling. Vandaar dat het verblijf als werkzoekende niet kan worden toegestaan overeenkomstig art 40, §4, eerste lid, 1° (wet 15.12.1980)."

2. Over de rechtspleging

2.1. De bestreden beslissing werd getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van artikel 51, §3, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze bepaling luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”*

2.2. Aangezien de bestreden beslissing niet getroffen werd door de burgemeester van de stad Mechelen en deze derhalve ten onrechte werd opgeroepen als verwerende partij door de griffie van de Raad, wordt hij buiten de zaak gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Gelet op onderstaand betoog gaat de Raad er net als verwerende partij van uit dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van artikel 40, §1 en §4, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

“Nu heeft de heer M. een bedrijf aan zijn behoeften te voldoen. Het is zeker de veiligheid voor de gezondheid probleem. De heer M. heeft drie minderjarig kinderen. De aanwezigheid in het Koninkrijk van het buitenlandse kind jonger dan vijftien jaar werden gerapporteerd aan de lokale overheid door de vader, zonder succes.

1. Met toepassing van artikel 40 § 1 heeft de heer M. gesolliciteerd.

Op 24.01.2011 indiende de heer M. een aanvraag tot inschrijving als werkzoekende. De heer M. heeft een aantal actie gedaan: inschrijving bij interim-kantoren en bij VDAB. De heer M. solliciteerde op verschillende posities in verschillende bedrijven. Hieronder de enkel adressen:

(...)

De heer M. heeft meer keer gesolliciteerd bij Randstad, bij VDAB en ander interim-kantoren. De heer M. heeft twee(2) keer een gesprek bij de Randstad en een(1) keer bij Ritmo maar hij heeft geen contract gekregen om te werken.

2. De kans om werkzoekend is minder door zijn gezondheidssituatie. Een opleiding is gepland samen met VDAB en is de heer M. naar Unizo/Syntra te gegaan. De heer M. is klaar met zijn studie.

Met toepassing van artikel 40 § 4. 3° heeft heer M. bij Syntra gestudeerd en heeft nu een Getuigschrift over de Basiskennis Bedrijfsbeheer.

Op 27-04-2011 de medewerker van het Gemeente Mechelen zei dat hij moet een contract hebben en de eisen die had geen juridische waarde.

Op deze reden heeft de heer M. niet all stukken heeft ingeleveren.

3. De heer M. heeft en verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

4. De heer M. heeft dus beperkingen. De Heer M. is ernstig ziek, hij verwacht een nieuwe heup. De linkerheup van heer M. is kapot en de heer M. heeft een rolstoel. Door deze feit heeft de heer M. problemen om werk te vinden. Daarom is gezien de stand van de gezondheid van de oplossing van de heer M. was om een zelfstandige te worden.

Aangezien de arbeidsmarkt in België en juist in Mechelen moeilijk voor de gehandicapte personen is, de heer M. staart zijn onderneming om te leven en om niet in de maatschappij verworpen te worden.

5. De heer M. heeft een kind die in Kongo nog woont, een kindje is in 2009 overleden. Hij is getrouwd en is vader van 3 kinderen minderjarig kinderen in België.

De vraag om in België te leven is ten gevolge van de dood van zijn zoon zonder zichtbare reden in Nederland. De heer M. geloof dat de maatschappij moet weten dat de wet het de wet is. Als persoon aan verlaagde mobiliteit, heeft d e heer M. geen enkele bijzondere aandacht van de autoriteiten in de behandeling of het ten laste nemen van mijn dossier gehad. Zie het stuk-samengevoegd: bijlage 20 van 27,04,2011.

De vernietiging van het leven van gezinnen is een misdaad tegen de menselijkheid. Een ieder heeft het recht op leven en waardigheid.

6. Waarom heeft de heer M. beperkingen vandaag en vanaf wanneer? In 1999 is politiek probleem tijdens de oorlog in zijn leven gekomen. De heer M. moet doorgaan en een goed toekomst nadenken. De oorlog vernietigde alles. Congo-Brazzaville is een rijk land en de politieke situatie was niet stabiel. De heer M. werd Nederlands, moet de heer M. doorgaan met zichzelf weer op te bouwen elke dag. De heer M. vraagt dat bijzondere over zijn onderwerp wordt opgelet. Met toepassing van artikel 40, van artikel 40 § 4.3° de heer M. heeft nu een bedrijf.
Na deze verwacht de heer M. dat hij nu recht heeft om in België te verblijven."

3.2. Eerste verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op artikel 40 §1 van de vreemdelingenwet en op artikel 40 §4, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij vele acties ondernomen heeft om tewerkgesteld te worden, dat hij beperkingen heeft met betrekking tot zijn gezondheid en dat hij momenteel een bedrijf heeft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Verwerende partij heeft de eer dienaangaande op te merken dat verzoeker nalaat aan te geven welke rechtsregel of rechtsbeginsel werd geschonden, evenmin geeft hij aan hoe deze rechtsnorm door de bestreden beslissing geschonden zou zijn geweest. Het is niet aan de verwerende partij, noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit de uiteenzetting van verzoeker een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien (cfr RvS, 1 juni 2006, nr. 159.492).

Ten overvloede heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat waar verzoeker het heeft over zijn 'verlaagde mobiliteit', de bestreden beslissing hierop ook heeft geantwoord. De beslissing luidt immers als volgt:

"Waarom betrokkene op 20.06.2011 nog bijkomende documenten voorlegde die dateren van 2004 is niet helemaal duidelijk. Mogelijks wil hij er mee aantonen dat hij toen een uitkering kreeg overeenkomstig de 'algemene bijstandswet' maar tot 01.08.2005 werd vrijgesteld van beschikbaarheid op de arbeidsmarkt wegens medische problemen en hij tengevolge van die situatie heden nog steeds moeilijkheden heeft om werk te vinden. Daarmee bevestigt betrokkene dus impliciet dat er inderdaad een problematiek waardoor hij het moeilijk heeft op de Belgische arbeidsmarkt. Dit verklaart misschien wel gedeeltelijk betrokkenes persoonlijke situatie, maar is zeker geen bewijs van een reële kans op tewerkstelling. Vandaar dat het verblijf als werkzoekende niet kan worden toegestaan overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980."

Daarnaast heeft verwerende partij de eer op te merken dat, waar verzoeker stelt dat hij nu een bedrijf heeft en bij zijn verzoekschrift een attest van toekenning van BTW-identificatienummer voegt, dit gebaseerd is op gegevens die verzoeker voor het eerst bij het indienen van het verzoekschrift bijbrengt. Het formulier toekenning BTW identificatienummer, waarnaar verzoeker thans verwijst dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen zodat het bestuur niet ten kwade kan worden geduid de thans voor het eerst bij het verzoekschrift bijgevoegde informatie niet in rekening te hebben gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

De vaststelling van verzoeker dat hij thans wel zou voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen weerlegt geenszins de vaststelling van verwerende partij dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet aan alle voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te worden toegekend.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting aan de Raad zou vragen haar een verblijfsrecht toe te kennen wijst de Raad er op dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan de Raad slechts overgaan tot het vernietigen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad is bijgevolg niet bevoegd om aan de vraag van verzoekster om haar een verblijfsrecht te verlenen te voldoen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bestreden beslissing geantwoord heeft op alle door verzoeker bijgebracht elementen. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd dat, gelet op het feit dat verzoeker geen enkele positieve reactie heeft gekregen op een sollicitatie, geoordeeld werd dat er geen reële kans op tewerkstelling werd aangetoond. Verzoeker kan derhalve evenmin weerleggen dat hij in vijf maanden slechts één dag heeft gewerkt, wat evenmin erop wijst als zou hij een reële kans hebben om tewerkgesteld te worden. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.3. Verwerende partij kan niet dienstig in haar nota enerzijds opwerpen dat het verzoekschrift geen aanduiding bevat van een rechtsregel die geschonden werd en anderzijds van oordeel zijn dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 40, §1 en §4, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker echter de schending van artikel 40, §1 van de Vreemdelingenwet opwerpt maar nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde wetsbepaling schendt die op algemene wijze verwijst naar *“meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese Verordeningen”* acht de Raad het middel op dit vlak onontvankelijk.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.4. Voor zover begrepen kan worden dat verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing artikel 40, §4, 3° van de Vreemdelingenwet schendt omdat hij *“naar Unizo/Syntra (is) gegaan”* en hij *“klaar (is) met zijn studie”* dient de Raad op te merken dat dit blijkens het administratief dossier een op de arbeidsmarkt gerichte opleiding betreft, zodat de bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoeker niet aantoonde dat deze opleiding gelijkgesteld kan worden als een inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen zoals artikel 40, §4, 3° van de Vreemdelingenwet het vereist.

3.5. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een overzicht geeft van de acties die hij als werkzoekende heeft ondernomen, die ook in de bestreden beslissing kunnen gelezen worden, een uiteenzetting geeft over zijn medische problemen waarmee hij in se expliciet bevestigt dat er een medische problematiek is *“waardoor hij het moeilijk heeft op de Belgische arbeidsmarkt”*, verder uitweidt over zijn persoonlijke situatie, meegeeft dat hij actueel als zelfstandige aan de slag is en de verwachting heeft verder in België te kunnen verblijven. Voor zover verzoeker hiermee de verwachting koestert om vanwege de Raad een herbeoordeling te krijgen van zijn feitelijke situatie, dient de Raad op te merken dat hem zulks als annulatierechter niet toekomt. Evenmin komt het de Raad toe om in de plaats van de eerste verwerende partij verzoekers situatie die gekenmerkt wordt door een ingediende vestigingsaanvraag als werknemer/werkzoeker te gaan herbeoordelen op grond van zijn in zijn verzoekschrift voorgehouden actuele activiteit als zelfstandige en op basis van stukken die voor het eerst aan het verzoekschrift worden toegevoegd.

3.6. Waar verzoeker ten slotte nog opmerkt *“De vernietiging van het leven van gezinnen is een misdaad tegen de menselijkheid. Een ieder heeft het recht op leven en waardigheid.”* dient de Raad op te merken dat een gebeurlijke negatieve beslissing op verblijfsvlak bezwaarlijk kan beschouwd worden als een misdaad tegen de menselijkheid of een aantasting van verzoekers recht op leven en waardigheid.

Het enig middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA